

Αναδυομένη ανατροπή!

της Αναστασίας Ι. Στρατούλια

Άλλο ένα βράδυ κύλησε χωρίς απρόοπτα. Χωρίς νερό και φαγητό, χωρίς να βλέπει τα άστρα περνούσαν οι μέρες και η Αντιγόνη όλο και πλησίαζε το κατώφλι του θανάτου. Μοιρολογούσε και μιλούσε νοερά στον Πολυνείκη και τους γονείς της. Την είχαν κατακλύσει οι σκέψεις μιας φανταστικής, δυνητικής ζωής που θα είχε στο πλευρό του αγαπημένου της αν δεν υπήρχε ο πόλεμος και η κατάχρηση της εξουσίας, που αποθηριώνουν τους ανθρώπους και τους μετατρέπουν σε ανοικτίρμονα κτήνη. Πόσες φορές φαντασιωνόταν την ανέμελη παιδική της ηλικία με τα αδέρφια της, τον γάμο και τα παιδιά που θα μπορούσε να αποκτήσει.

Η ονειροπόληση σταμάτησε όταν άκουσε γοργά βήματα και την λατρεμένη φωνή του Αίμονα. Πριν προλάβει να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε είδε τον βράχο να σύρεται μακριά και να ξεπροβάλλει ο αγαπημένος της. Έτρεξε ο ένας στην αγκαλιά του άλλου. Δεν καταλάβαιναν αν κλαίνει ή γελούν, ούτε καν εγώ που έχω εξειδικευτεί στους ερωτευμένους. Έπρεπε όμως να διακόψω αυτήν την συγκινητική σκηνή και να προειδοποιήσω τον Αίμονα πως ο χρόνος του τελειώνει, μπορούσα να αφουγκραστώ το βήμα της φρουράς που όλο και πλησίαζε για να ελέγξει την Αντιγόνη.

Όταν είχε έρθει στον ναό μου να με προσκυνήσει λέγοντας γονυπετής: «Αφροδίτη βοήθησε με να σώσω την Αντιγόνη με κάθε τρόπο. Είσαι η Θεά του έρωτα και η μόνη που μπορεί να καταλάβει το βάρος που αισθάνομαι, την αβάσταχτη θλίψη και την οργή απέναντι στον πατέρα μου» εμφανίστηκα μπροστά του και δέχτηκα να τον βοηθήσω γιατί εξυπακούεται πως αυτές οι ρομαντικές ιστορίες νοηματοδοτούν την ύπαρξη μου.

Η αποστολή ορίστηκε για το επόμενο βράδυ. Η όποια καθυστέρηση θα ήταν ανεπίτρεπτη, η Αντιγόνη δεν θα άντεχε για πολύ. «Καταρχάς πρέπει να αποπροσανατολίσουμε τον πατέρα σου και να τον καθυστερήσουμε, ώστε να μην επιχειρήσει να έρθει στην σπηλιά όπως συνηθίζει» τόνισα στον νεαρό. Βλέπετε ο Κρέοντας απολαμβάνει να ακούει τους οδυρμούς και τις κραυγές απόγνωσης των θυμάτων του. «Άστο επάνω μου» είπε με ένα αποφασιστικό ύφος που δεν σήκωνε καμία αντίρρηση ή απορία. «Θα σε οδηγήσω εγώ στην αγαπημένη σου και μόλις την βρεις θα την βγάλεις κατευθείαν έξω από την σπηλιά της. Κάτω από τον δεύτερο πλάτανο αριστερά θα σας περιμένω ώστε να την μεταμορφώσω σε γέρο βοσκό για να μην την αναγνωρίσει κανείς». Με άκουγε αμίλητος και έγενεφε καταφατικά, προσηλωμένος με σπινθηροβόλο βλέμμα στα λεγόμενα μου.

«Ω Θεά Αφροδίτη, πόσο σε ευχαριστώ! Πίστευα πως αυτός ο τάφος έμελλε να γίνει το νυφικό κρεβάτι μου!» Χωρίς να χάσω λεπτό την μεταμόρφωσα και με μια κίνηση φόρεσα στον Αίμονα τα εφεδρικά φτερωτά σανδάλια του Ερμή. Σίγουρα τώρα ακούω τα εξ αμάξης στον Όλυμπο αλλά ας όψεται! Οι φρουροί έφτασαν. Παρά τρίχα την γλιτώσαμε. Γιατί τί δουλειά έχει ολόκληρος πρίγκιπας να αγκαλιάζει έναν βοσκό;

Ο Αίμονας πετώντας ένωθε την μεγαλύτερη απελευθέρωση που θα μπορούσε να βιώσει άνθρωπος. Η χαρά του αισθανόταν πως θα ξεχειλίσει από τα στήθη του. Όμως τώρα πρέπει να σκέφτεται μόνο το πώς θα φυγαδεύσει την μητέρα του χωρίς να τον αντιληφθεί ο πλέον μισητός πατέρας του.

Ένα διαφορετικό τέλος της Αντιγόνης του Σοφοκλή

«Καλή κυρά μου, το φαγητό σας είναι έτοιμο». «Έρχομαι σε λίγο! Ο μονάκριβος γιός μου γύρισε;» ρώτησε η Ευρυδίκη με φωνή πονεμένη. Ξαφνικά βλέπει από το παράθυρο να μπαίνει ο Αίμονας. « Παιδί μου! Έλα να σε αγκαλιάσω! Μα πώς; Πώς μπήκες από το παράθυρο;» Σας τα έλεγα εγώ για τα σανδάλια του Ερμή! «Μητέρα, δεν είναι ώρα για τέτοια λόγια τώρα. Πρέπει αμέσως να φύγουμε από την Θήβα με την Αντιγόνη. Την έσωσα! Είναι μεγάλη ιστορία, μονάχα βιάσου και έχουμε πολύ δρόμο μπροστά μας! Θα στα πω τότε!»

«Δεν έχεις να πας πουθενά! Προδότη! Τόλμησες να παρακούσεις τον πατέρα σου και την μοναδική αρχή του τόπου; Και όχι μόνο αυτό! Με ξεγέλασες πως με ζητά ο βασιλιάς της Εύβοιας, ώστε να απομακρυνθώ και να σου αφήσω το πεδίο ελεύθερο να κάνεις τις βρωμιές σου! Αλλά βέβαια! Σε τύφλωσε ο έρωτας σκουλήκι! Θα σας σκοτώσω και τους δύο!» Ο Κρέοντας στεκόταν στην πόρτα ωρυόμενος. Ωχι! Κάτι τέτοιο δεν το είχα υπολογίσει.

Με το που ο Αίμονας προσπαθούσε να αντιταχθεί στα λόγια του πατέρα του, εκείνος με το σύνηθες αυταρχικό του ύφος του απαγόρευε κάθε νύξη. Κατά την διάρκεια του παραληρήματος του Κρέοντα ο Αίμονας κατάφερε να τραβήξει το μαχαίρι που είχε κρύψει στην τσέπη του. Η δύσμοιρη μάνα ούρλιαζε και τους εκλιπαρούσε να ηρεμήσουν. Ο άρχοντας αιφνιδιάστηκε και κολλημένος στον τοίχο από τον ίδιο του τον γιό έκλαιγε σαν γυναικούλα. « Τώρα δεν είμαι προδότης; Έτσι υπηρετούν οι άντρες την εξουσία; Αντί να συγχωρείς, να αγωνίζεσαι για την ενότητα της Θήβας, σπέρνεις την διχόνοια. Δεν λογάριασες ούτε εμένα, το παιδί σου! Εντέλει τον νεκρό αδερφό της έθαψε η Αντιγόνη δεν σε σκότωσε κιόλας! Εμένα δηλαδή τι θα μου κάνεις;» Καμία φωνή δεν μπορούσε να συντείσει τον Αίμονα... Αποκεφάλισε τον Κρέοντα.

Πριν προλάβει να συνέλθει και να φύγει εισέβαλαν στην κάμαρη οι φρουροί του Κρέοντα που άκουσαν τις κραυγές του και αντικρίζοντας το θέαμα ζητούσαν εξαγριωμένοι την παραδειγματική τιμωρία του προδότη! Ζητούσαν το κεφάλι του Αίμονα. Τον πήραν σηκωτό και τον οδήγησαν στο πιο σκοτεινό μπουντρούμι. Εκείνος προσευχόταν και ενδόμυχα με παρακαλούσε να σώσω την μητέρα του και την Αντιγόνη ακόμη κι αν ο ίδιος θυσιαστεί για τον έρωτα του.

Η ανησυχία και η θλίψη ήταν διάχυτες στην ατμόσφαιρα της πόλης. Άλλοι μοιρολογούσαν τον άρχοντα κι άλλοι έβριζαν τον γιο του. Ο δεύτερος αλυσοδεμένος οδηγούνταν από τους φρουρούς στην πλατεία. Θα τον εκτελέσουν σε λιγότερο από είκοσι λεπτά.

Η Αντιγόνη δεν κοιμήθηκε όλη νύχτα. Κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά όσο καθυστερούσε ο αγαπημένος της και μου ζήτησε να της πω τι έβλεπα πως είχε συμβεί. Της περιέγραψα τα του παλατιού και αποφασίσαμε πως δεν θα εγκαταλείψουμε τον δικαιολογημένο δολοφόνο . Βάλαμε πλήρη για ένα τρανό σχέδιο.

Η δύστυχη Ευρυδίκη παρακολουθεί απεγνωσμένη την τραγική πορεία του γιού της. Μέσα της τον είχε συγχωρήσει. Είναι γυναίκα με ενσυναίσθηση και καταλαβαίνει πως η αλαζονική και αυταρχική συμπεριφορά του άντρα της θα οδηγήσει στα άκρα.

Ακόμη και σε αυτές τις άθλιες συνθήκες ο κατηγορούμενος διαρκώς σκέφτεται την Αντιγόνη και ελπίζει πως εκείνη θα γλιτώσει και έτσι θα επιζήσει και εκείνος στην μνήμη της μετά τον θάνατο του.

Ο Αίμονας σκύβει για να τον αποκεφαλίσουν... Τι κρίμα! Ένα κατάφωτο σύννεφο κατακλύζει την πλατεία. Μα δεν σας έχω πει ότι οι επικές είσοδοι με ξετρελαίνουν; Σε

Ένα διαφορετικό τέλος της Αντιγόνης του Σοφοκλή

κλάσματα δευτερολέπτου αρπάζω εγώ τον Αίμονα και τον ανεβάζω στο νέφος- τόσες αλυσίδες μια κοινή θνητή σαν την Αντιγόνη δεν έχει την δύναμη να τις σηκώσει- και η Αντιγόνη την Ευρυδίκη! Επικρατούν φωνές, πανικός και άσκοπες κινήσεις από τους φρουρούς για να μας πιάσουν.

Σκέφτηκα να τους φυγαδεύσω στην χώρα των Ταύρων, όμως ευτυχώς θυμήθηκα πως ο Ταύρος βασιλιάς Θόας είχε δώσει εντολή στην Ιφιγένεια να θυσιάσει όποιον ξένο προσέγγιζε τις ακτές. Οπότε τους οδήγησα στην Σικελία. Εκεί έγινε ο λαμπρός γάμος του ζευγαριού γεμάτος λουλούδια, μουσική και καλό κρασί! Ζήτησα στον Διόνυσο και τον Απόλλωνα να βάλουν λίγο το χεράκι τους.

Η Ευρυδίκη έζησε κοντά τους έως τα βαθιά γεράματα, βλέποντας τα εγγόνια της να μεγαλώνουν όλο φροντίδα και αγάπη. Τους επισκεπτόμουν συχνά και έπαιζα με τον μικρό Πολυνείκη που του είχα αδυναμία. Ο Αίμονας μέχρι και την τελευταία μέρα της ζωής του δεν έπαψε να με ευχαριστεί. Δεν επισκέφτηκαν ποτέ ξανά την Θήβα και η Αντιγόνη έγινε ιέρεια μου και φύλακας της αγάπης.

Μπορεί κάποιοι να ισχυριστούν πως αυτή η ιστορία είναι ένα γελοίο αποκύημα της οργιάζουσας φαντασίας μου... Δοκιμάστε με!